

อนุสัญญา

ระหว่าง

ราชอาณาจักรไทย

และ

สาธารณรัฐชาจิกิสถาน

เพื่อ

การเว้นการเก็บภาษีข้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัชฎากร

ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ราชอาณาจักรไทยและสาธารณรัฐชาจิกิสถานมีความประณาน่าที่จะพัฒนาและเสริมสร้างความเข้มแข็ง
ในการร่วมมือทางเศรษฐกิจ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และวัฒนธรรม ระหว่างรัฐทั้งสอง และจะจัดทำ
อนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีข้อน ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ ๑
ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญาที่ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ ๒
ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

๑. อนุสัญญาที่ให้ใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้ทั้งบังคับโดยหรือในนามของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือในนามของส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ

๒. ภาษีทั้งปวงที่ตั้งบังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของเงินได้ รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสิ่งหริมทรัพย์ หรือสิ่งหริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดเงินค่าจ้างหรือเงินเดือนทั้งสิ้นซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้จ่าย ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าชดเชย ให้ถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้

๓. ภาษีที่จัดเก็บอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้จะใช้บังคับ ได้แก่

ก) ในราชอาณาจักรไทย

(๑) ภาษีเงินได้ และ

(๒) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

ข) ในสาธารณรัฐทางดิจิสถาน

(๑) ภาษีที่เก็บจากเงินได้ (กำไร) ของบุคคลตามกฎหมาย หรือภาษีขั้นต่ำที่เก็บจากเงินได้ของวิสาหกิจ

(๒) ภาษีเพิ่มที่เก็บจากบุคคลธรรมด้า (ภาษีจากเงินได้ของบุคคลธรรมด้า)

(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีทางดิจิ")

๔. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีใดๆ ที่มีลักษณะเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญซึ่งใช้บังคับหลังจากวันที่ลงนามในอนุสัญญานี้ โดยตั้งบังคับเพิ่มเติมจาก หรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน

เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะได้แจ้งแก่กันและกันเพื่อให้ทราบถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ
ใดๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

ข้อ ๗
บทนิยามทั่วไป

๑. เพื่อความมุงประสงค์ของความตกลงนี้ เน้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

- ก) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง ราชอาณาจักรไทย หรือสาธารณรัฐชาติกิสตาน แล้วแต่บริบทจะกำหนด
- ข) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึง อาณาเขตของราชอาณาจักรไทย รวมถึง่น่าน้ำภายในอาณาเขตทางทะเลและพื้นที่ในทะเล ซึ่งราชอาณาจักรไทยมีสิทธิออกบ่อบีช หรือมีอำนาจภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ
- ค) คำว่า "ชาติกิสตาน" หมายถึง สาธารณรัฐชาติกิสตาน และที่เกี่ยวกับความหมายทางภูมิศาสตร์ หมายถึงอาณาเขตของสาธารณรัฐชาติกิสตาน น่านน้ำ พื้นที่ออกนอกอาณาเขตของสาธารณรัฐชาติกิสตานอาจใช้สิทธิและมีเขตอำนาจอธิปไตย รวมถึงสิทธิในการใช้ดินใต้พื้นดินภายใน และทรัพยากรธรรมชาติตามกฎหมายระหว่างประเทศ และที่เป็นไปตามกฎหมายของสาธารณรัฐชาติกิสตาน
- ง) คำว่า "บุคคล" รวมถึงบุคคลธรรมด้า บริษัท และคณะบุคคลใดๆ ซึ่งถือว่าเป็นหน่วยภาษี ภายใต้กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ
- จ) คำว่า "บริษัท" หมายถึงนิติบุคคลใดๆ หรือน่วยใดๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคล เพื่อความมุงประสงค์ในทางภาษี
- ฉ) คำว่า "วิสาหกิจ" ใช้กับการประกอบธุรกิจใดๆ
- ช) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง วิสาหกิจที่ประกอบธุรกิจโดยผู้มีถี่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจที่ประกอบธุรกิจโดยผู้มีถี่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ
- ช) คำว่า "ภาษี" หมายถึงภาษีไทยหรือภาษีทางชาติก แล้วแต่บริบทจะกำหนด
- ณ) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึง การขนส่งได้ทางเรือ อากาศยาน หรือยานพาหนะทางถนนหรือทางราง ซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง ยกเว้นกรณีเมื่อเรืออากาศยาน หรือยานพาหนะทางถนนหรือทางรางได้ดำเนินกระบวนการที่ต่างๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น
- ญ) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง

- (๑) บุคคลธรรมด้าใดๆที่มีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญาไว้หนึ่ง
- (๒) นิติบุคคลใดๆ ห้างหุ้นส่วน หรือสมาคมที่ได้รับสถานภาพตามกฎหมายที่ใช้
บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาไว้หนึ่ง
- (๓) คำว่า “เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ” หมายถึง
- (๑) ในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับ
มอบอำนาจ
- (๒) ในกรณีของทางจิกรถาน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับ
มอบอำนาจ

๒. ในการใช้บังคับบทบัญญัติของอนุสัญญาในเวลาใดๆ โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใดๆ ที่มิได้
นิยามไว้ในอนุสัญญาวันแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น ให้มีความหมายตามที่คำนั้น มีอยู่ภายใต้
กฎหมายของรัฐนั้น เพื่อความมุ่งประสงค์ทางภาษีซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับสำหรับความหมายใดๆภายใต้
กฎหมายภาษีที่ใช้บังคับอยู่ของรัฐนั้นจะมีผลบังคับหนึ่งเดียวหากความหมายได้กฎหมายอื่นของรัฐนั้น

ข้อ ๔ ผู้มีสิทธิที่อยู่

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ คำว่า “ผู้มีสิทธิที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” หมายถึง
บุคคลใดๆ ผู้ซึ่งอยู่ภายใต้กฎหมายของรัฐนั้น มีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมี
ภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานที่จดทะเบียนจัดตั้งสถานจัดการ หรือโดยเกณฑ์อื่นใด ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน
และคำนี้ ให้รวมถึงรัฐนั้น และส่วนราชการ และองค์กรบริหาร ส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น อย่างไรก็ได้ คำนี้มิ
ให้รวมถึงบุคคลใดๆซึ่งมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้น ด้วยเหตุผลทางการเมืองได้จากแหล่งในรัฐนั้นแต่
เพียงอย่างเดียว

๒. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลธรรมด้าผู้ซึ่งเป็นผู้มีสิทธิที่อยู่ในรัฐผู้ทำ
สัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้
ก) ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีสิทธิที่อยู่เฉพาะในรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรสักนั้นเมื่ออยู่
ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีสิทธิที่อยู่เฉพาะในรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัว
และทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกัน (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

๓. คำว่า "สถานประกอบการพาณิช" หมายถึง

- ก) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการติดตั้ง หรือโครงการประกอบหรือกิจกรรมตราด
ควบคุมที่เกี่ยวเนื่องกับโครงการดังกล่าวแต่เฉพาะกรณีที่ตั้ง โครงการ หรือกิจกรรมนั้น
ดำเนินอยู่เป็นเวลาเกินกว่า ๖ เดือน
- ข) การให้บริการรวมถึงบริการให้คำปรึกษา หรือบริการจัดการ โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญา
รัฐหนึ่งหรือผ่านทางลูกจ้าง หรือบุคลากรอื่นซึ่งถูกว่าจ้าง โดยวิสาหกิจนั้น เพื่อความมุ่ง
ประสงค์ เช่นว่าแต่เฉพาะกรณีที่กิจกรรมเช่นว่านั้นดำเนินอยู่ในสถานเขตของรัฐผู้ทำสัญญา
อีกรัฐหนึ่งในช่วงระยะเวลาหนึ่ง หรือโดยระยะเวลารวมกันเกินกว่า ๖ เดือน ภายใต้
ระยะเวลาสิบสองเดือนได้ฯ

๔. เมื่อมีบัญญัติก่อนหน้าของข้อนี้ คำว่า "สถานประกอบการพาณิช" ไม่ให้ถือว่ารวมถึง

- ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาการจัดแสดงหรือ
การส่งมอบสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น
- ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์
ในการเก็บรักษา การจัดแสดง หรือการส่งมอบ
- ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์
ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแพร่สภาพ
- ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของ หรือสินค้า หรือ
รวบรวมข้อมูลเทคโนโลยีวิสาหกิจนั้น
- จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมอื่น ซึ่งมี
ลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบให้แก่วิสาหกิจนั้น
- ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อกำหนดกิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค ก) ถึง จ)
รวมกัน โดยมีเงื่อนไขว่า กิจกรรมทั้งมวลของสถานธุรกิจประจำ ซึ่งเป็นผลมาจากการ
รวมเข้ากันนี้มีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบ

๕. เมื่อมีบัญญัติของวรรค ๑ และ วรรค ๒ เมื่อบุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพ
เป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค ๗ กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในนามของวิสาหกิจของ รัฐผู้ทำ
สัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้ถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการพาณิชในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึง รัฐแรก
ตัวบุคคลดังกล่าว

- ก) มีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของ
วิสาหกิจนั้น เก็บไว้แต่ว่ากิจกรรมต่างๆของบุคคลนั้นจำกัดอยู่เฉพาะการซื้อสิ่งของ หรือสินค้า
เพื่อวิสาหกิจนั้น
- ข) ไม่มีอำนาจ เช่นว่า แต่ได้เก็บรักษาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งมูลภันฑ์
ของสิ่งของหรือสินค้า ซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น โดยดำเนินการส่งมอบในนามของวิสาหกิจนั้น
อยู่เป็นประจำ หรือ
- ค) ไม่มีอำนาจ เช่นว่า แต่ได้จัดหากำลังซื้ออย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกทั้งหมด
หรือเก็บทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้น หรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในความ
ควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

๖. เมื่อมีบันญัติในวรรคก่อนฯ ของข้อนี้ วิสาหกิจประกันภัยของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เว้นแต่
ที่ประกอบการรับประกันภัยต่อ จะถือว่ามีสถานประกอบการถาวรในรัฐอีกรัฐหนึ่ง ถ้าได้มีการเก็บค่าเบี้ย
ประกันภัยในอาณาเขตของอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือการรับประกันความเสี่ยง เช่นว่านักระยะโดยผ่านลูกจ้าง
หรือโดยผ่านตัวแทนซึ่งมิใช่ตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรค ๗

๗. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถือว่ามีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
นั้น เพียงเพราะว่าวิสาหกิจดังกล่าวประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้า
ทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ โดยมิเงื่อนไขว่าบุคคล เช่นว่านั้นได้ กระทำการอันเป็น^ก
ปกติแห่งธุรกิจของตน อย่างไรก็ตาม เมื่อกิจกรรมของตัวแทน เช่นว่า ได้กระทำ ทั้งหมดหรือเก็บทั้งหมด
ในนามวิสาหกิจนั้น หรือในนามของวิสาหกิจนั้น และวิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ใน ความควบคุมของวิสาหกิจนั้น
หรือมีการควบคุมผลประโยชน์ในวิสาหกิจนั้น บุคคล เช่นวานี้ จะไม่ถือเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระ
ตามความหมายของวรรคนี้

๘. ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือซึ่งถูกควบคุม โดย
บริษัทซึ่งเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่าน
สถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใด เป็น สถานประกอบการถาวรของ
อีกบริษัทหนึ่ง

- ๑) ถ้าไม่อาจกำหนดครรภ์ชั่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประไชน์อันสำคัญ หรือถ้าบุคคลนั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐที่บุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย โดยบุคคลดังกล่าวได้อยู่ในรัฐนั้นมากกว่า ๑๙๒ วัน ในปีปฏิกิริทินที่เกี่ยวข้อง
- ๒) ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐที่บุคคลนั้นเป็นคนชาติเท่านั้น
- ๓) ถ้าบุคคลนั้นเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ หรือไม่ได้เป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

๓. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งบทบัญญัติของราชบคคล ๑ บุคคลนอกเหนือจากบุคคลธรรมดานี้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่มีการจดทะเบียนจัดตั้ง ถ้าบุคคลภายใต้เงณฑ์ข้างต้นนั้นยังคงเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่มีสถานจัดการตั้งอยู่ ถ้าไม่อาจกำหนดครรภ์ที่ดังของสถานจัดการของบุคคลนั้นได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ แก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ ๕ สถานประกอบการพาณิชย์

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญาฯ คำว่า "สถานประกอบการพาณิชย์" หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบบุกรุกิจทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน
๒. คำว่า "สถานประกอบการพาณิชย์" ให้รวมถึงโดยเด่นขาด
- ก) สถานจัดการซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวิสาหกิจ
- ข) สาขา
- ค) สำนักงาน
- ง) โรงงาน
- จ) โรงซ่าง
- ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมัน หรือบ่อแก๊ส เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นใดที่ใช้ในการขุดคันทรัพยากรธรรมชาติ และ
- ช) คลังสินค้า ในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลซึ่งจัดหากล่องสำหรับความสะดวกในการเก็บรักษาสินค้าเพื่อบุคคลอื่นๆ

ข้อ ๖

เงินได้จากการสังหาริมทรัพย์

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาไว้ให้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรหรือการป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้เมื่อรัฐหนึ่งนั้น
๒. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่รวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและป่าไม้ สมิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมาย ทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สมิทธิเก็บกินในสังหาริมทรัพย์และสมิทธิต่างๆ ที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงาน หรือสมิทธิในการทำงานในทุมเร่ แหล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรื่องเดินทางและอากาศยาน ไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่นด้วย
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๓ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ ๗

กำไรจากธุรกิจ

๑. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาไว้ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่ วิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการพาณิชย์ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้วกำไรของวิสาหกิจนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากเงินได้หรือกำไรเพียงเท่าที่เพิ่มถือว่าเป็นของสถานประกอบการพาณิชย์
๒. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติวรรค ๓ ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาไว้ให้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการพาณิชย์ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการพาณิชย์ในส่วนที่เพิ่งคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการพาณิชย์จะได้รับ ถ้าสถานประกอบการพาณิชย์เป็นวิสาหกิจอันแยก ต่างหากและ

ประกอบกิจการ เช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน และติดต่อกันอย่างเป็นอิสระโดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นผู้แทนประกอบการพาณิชย์

๓. ในกรณีกำหนดกำไรของสถานประกอบการพาณิชย์ให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของธุรกิจของสถานประกอบการพาณิชย์รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไปไม่ว่าจะมีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการพาณิชย์ตั้งอยู่หรือที่อื่น

๔. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนี้ที่จะกำหนดกำไรอันถือเป็นของสถานประกอบการพาณิชย์โดยอาศัยมูลฐานและการบันส่วนผลกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่างๆ ของ วิสาหกิจ มิให้ข้อความในวรรค ๒ ตัดหนทางของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นจากการกำหนดกำไรเพื่อเสียภาษี โดยการบันส่วนกำไรอันเป็นประเพณีเช่นว่า อย่างไรก็ตาม วิธีการบันส่วนกำไรที่จะนำมาใช้นั้น จะต้องเป็นวิธีที่มีผลตามหลักการต่างๆ ซึ่งกำหนดไว้ในข้อนี้

๕. ถ้าเจ้าหน้าที่ทางภาษีออกของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนี้มีข้อมูลไม่เพียงพอในการกำหนดจำนวนกำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการพาณิชย์ของวิสาหกิจ มิให้ข้อความใดในข้อนี้มีผลกับการบังคับใช้กฎหมายได้หากของรัฐนั้นอันเกี่ยวเนื่องกับการกำหนดภาระภาษีของบุคคล โดยภาระทำภาระให้ข้อบ่งชี้ของกฎหมายเท่าที่ข้อมูลที่เจ้าหน้าที่ทางภาษีออกมีอยู่จะอำนวยให้ กระทำได้ ทั้งนี้ ต้องเป็นไปตามหลักการต่างๆ ของข้อนี้

๖. มิให้ถือว่ากำไร เป็นของสถานประกอบการพาณิชย์ โดยเหตุผลเพียงว่า สถานประกอบการพาณิชย์นั้นซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ

๗. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทบัญญัติวรรคก่อนๆ กำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการพาณิชย์ให้กำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปีๆ ไป เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะให้ไว้อีกครั้ง

๘. ในกรณีกำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญา ไม่ให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ ๔
การจราจรระหว่างประเทศ

๑. เงินได้หรือกำไรวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาต้องได้รับจากการเดินทางค่าใช้จ่ายและยานพาหนะทางถนนหรือทางรางในการจราจรระหว่างประเทศให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น

๒. เงินได้หรือกำไรวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาต้องได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น แต่ภาษีที่เรียกเก็บในรัฐอีกรัฐหนึ่งจะลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ ๕๐ ของภาษี

๓. ให้ใช้บทัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ บังคับแก่เงินได้หรือกำไรซึ่งเกิดจากการเข้าร่วมกลุ่มการเข้าร่วมในธุรกิจ หรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศด้วย

ข้อ ๕
วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

ในกรณีที่

- (ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาต้องเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการการควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ
- (ก) กลุ่มนบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการการควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาต้องรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

และในแต่ละกรณีได้มีการวางแผนหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันเพียงระหว่างวิสาหกิจอิสระ กำไรได้ ซึ่งควรจะมีแก่ วิสาหกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่ง เงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจนั้น และเก็บภาษีได้ตามนั้น

๒. ในกรณีที่ผลกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาต้องได้รับมอยู่ในยอดกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และยอดกำไรที่รวมเป็นกำไรที่ควรจะมีแก่ วิสาหกิจของรัฐ ที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าเงื่อนไขต่างๆ ที่กำหนดขึ้นระหว่างวิสาหกิจทั้งสองเป็นเงื่อนไขที่จะมีขึ้นระหว่าง วิสาหกิจอิสระ รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะปรับปูจางจำนวนภาษีที่จัดเก็บจากกำไรเหล่านั้นให้เหมาะสม ในกรณีที่

กำหนดการปรับปรุง เช่นว่า นั้นต้องคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญาที่ด้วย ตามควรและหากจำเป็น ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ให้แก่ผู้มีคิณที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๑๐
เงินปันผล

๑. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีคิณที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ให้แก่ผู้มีคิณที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อาย่างไรก็ตาม เงินปันผล เช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผล เป็นผู้มีคิณที่อยู่และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีคิณที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น

ข้อความของวรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการจัดเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับ กำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป

๓. คำว่า "เงินปันผล" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึงเงินได้จากหุ้น หุ้นเมืองแร่ หุ้นผู้ก่อตั้ง หรือสิทธิอื่น ๆ ซึ่งมีสิทธิเรียกร้องในหนี้ อันมีส่วนร่วมในผลกำไร รวมทั้งเงินได้จากการสิทธิอื่นๆ ในนิติบุคคล ซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของการจัดเก็บภาษี เช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีคิณที่อยู่

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีคิณที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีคิณที่อยู่ โดยผ่านสถานประกอบการตราสารที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการ spanning บุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีก รัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และการ ถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการตราสารหรือ ฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณี เช่นนั้นให้นำบทบัญญัติ ข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ มาใช้บังคับ แล้วแต่กรณี

๕. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีคิณที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับเงินได้หรือกำไรงอกับรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่บังคับจัดเก็บภาษีได้จากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ทราบเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีคิณที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งหรือทราบเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงิน

บันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการตราว หรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอิกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังไม่ได้แบ่งสรร ของบริษัทด้วยภาษีกำไรที่ยังไม่ได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินบันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังไม่ได้แบ่งสรรนั้น จะประกอบขึ้นด้วยเงินได้หรือกำไรที่เกิดขึ้น ในรัฐอิกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมด หรือบางส่วนตาม ไม่มีข้อความใดในวรคัณนี้จะแปลความเป็นการขาดของรัฐผู้ทำสัญญาหรือหนึ่งจากการเก็บภาษีเงินได้ตามกฎหมายของรัฐนั้นจากกำไรที่สงออกโดยสถานประกอบการตราวที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น

ข้อ ๑๐
ดอกเบี้ย

๑. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาหรือหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีคืนที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อาย่างไรก็ตาม ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเดียวของประโยชน์ในดอกเบี้ยเป็นผู้มีคืนที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น

๓. เมื่อมีบัญญัติของวรค ๒ ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาหรือหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีคืนที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่ง ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของประโยชน์ดังกล่าวจะเก็บภาษีให้เฉพาะในอิกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าดอกเบี้ยเช่นว่าได้จ่าย

- ก) เกี่ยวนেองกับสินเชื่อทางการค้าเพื่อสินค้าหรืออุปกรณ์
- ข) เพื่อการกู้ยืมหรือการให้สินเชื่อชนิดใดๆตามที่อนุมัติโดยธนาคาร
- ค) ให้รับบาทของรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่ง รวมถึง ส่วนราชการ หรือองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น ไดๆ ธนาคารกลาง หรือสถาบันการเงินใดๆอยู่ในความควบคุมโดยรัฐบาลนั้น
- ง) ให้ผู้มีคืนที่อยู่ในอิกรัฐหนึ่งสำหรับที่เกี่ยวนেองกับการกู้ยืมหรือการสินเชื่อไดๆ ซึ่งค้ำประกันโดยรัฐบาลของอิกรัฐหนึ่ง รวมถึงส่วนราชการหรือองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นไดๆ ซึ่งธนาคารกลางหรือสถาบันการเงินใดๆอยู่ในความควบคุมโดยรัฐบาลนั้น

๔. คำว่า " ดอกเบี้ย " ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากการให้เช่ากู้ร้องในหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมี หลักประกัน擔任ของหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่และโดยเฉพาะ เงินได้ จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมทั้งพรีเมี่ยมและวงล้อันผูกพัน กับ หลักทรัพย์ พันธบัตร หรือหุ้นกู้ชั้นว่านั้น ค่าปรับเนื่องจากความล่าช้า ในการจ่ายเงินไม่ถือเป็น ดอกเบี้ย ตามความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ คำว่า " ดอกเบี้ย " จะไม่รวมถึง รายการของเงินได้ใดๆ ซึ่งได้รับ การ พิจารณาว่าเป็นเงินปันผล

๕. บทบัญญัติของวรรค ๑ ๒ และ ๓ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของประโยชน์ในดอกเบี้ยเป็น ผู้มีสิทธิ์ที่ อยู่ในรัฐ ผู้ทำสัญญาไว้หนึ่งประกอบบุคคลใดในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น โดยฝ่าย สถานประกอบการทั่วทั้งอยุไนรัฐนั้นหรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่ง จากฐาน ประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิเรียกร้องในหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่าย มีส่วน เกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการทั่วโลกประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านี้ ให้นำบทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ มาใช้บังคับแล้วแต่กรณี

๖. จะถือว่าดอกเบี้ยเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาไว้หนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือผู้มีสิทธิ์ที่อยู่ในรัฐนั้นเอง อย่างไรก็ ตาม ในกรณีบุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีสิทธิ์ที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาไว้หนึ่งหรือไม่- ก็ตาม มีสถาน ประกอบการทั่วโลกประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาไว้หนึ่ง ซึ่งหนี้ที่ต้อง จ่ายดอกเบี้ยนั้น เกิดขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการทั่วโลกประกอบการประจำนั้น ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการทั่วโลกประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๗. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสมัพนธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของประโยชน์หรือระหว่าง บุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนดอกเบี้ยที่จ่ายนั้น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องในหนี้ คันเป็น มูลเหตุ แห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนที่พึงตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผู้รับประโยชน์ หากไม่มีความสมัพนธ์เช่นวานั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น สถานะของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึง บทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญาที่ด้วย

ข้อ ๑๒

ค่าสิทธิ

๑. ค่าสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาหรือหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีคิณที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม ค่าสิทธิเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งค่าสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของป่วยไข้ในค่าสิทธิเป็นผู้มีคิณที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บนั้น จะต้องไม่เกิน

- ก) ร้อยละ ๕ ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้นที่จ่ายไปเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้สิทธิ์ใดๆ ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์
ข) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้นในกรณีอื่นๆ

เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะวางแผนปฏิบัติเกี่ยวกับข้อจำกัดนี้ โดยความตกลงร่วมกัน

๓. คำว่า "ค่าสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้สิทธิ์ใดๆ ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งพิลเมgaraynator สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผ่นผัง ศูนย์ลับหรือรวมวิธีลับใดๆ หรือเพื่อข้อสนเทศ เกี่ยวกับคุณภาพรวม พานิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และวรรค ๒ จะไม่ใช้บังคับถ้าเจ้าของป่วยไข้ในค่าสิทธิเป็นผู้มีคิณที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าสิทธินั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการพาณิชย์ที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นหรือประกอบการในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นโดยให้บริการ ส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับค่าสิทธิที่จ่ายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับ สถานประกอบการพาณิชย์หรือฐานประกอบการประจำ ในกรณีเช่นว่านี้ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี

๕. ค่าสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาหรือหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั้นเอง องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีคิณที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลผู้จ่ายค่าสิทธินั้นไม่ว่าจะเป็น ผู้มีคิณที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการพาณิชย์หรือฐานประกอบการ ประจำในรัฐผู้ทำสัญญาหรือหนึ่ง อันก่อให้เกิดพันธกรณีที่จะต้องจ่าย ค่าสิทธิที่เกิดขึ้น และค่าสิทธินั้น ตกเป็นภาระแก่

สถานประกอบการถาวรหื้อฐานประกอบการประจำปีนี้ ค่าสิทธิเช่นเดิม ให้ถือว่า เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรหื้อฐานประกอบการประจำปีนี้ตั้งอยู่

๖. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสมัพนธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของประจำปีนี้ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนี้กับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธินี้ เมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิหรือข้อเสนอแนะเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเงินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของประจำปีนี้ หากไม่มีความสมัพนธ์เช่นเดิมนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนเหลือ ในการนี้เงินจำนวนที่หักออกเพื่อใช้สำหรับค่าใช้จ่ายที่จำเป็นต่อการดำเนินการ จำนวนนี้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัตินี้ ๆ แห่งอนุสัญญาที่ด้วย

ข้อ ๗ ผลได้จากการดำเนินการ

๑. ผลได้ที่ผู้มีสิทธิที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่ระบุไว้ในข้อ ๖ และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งนั้น

๒. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรหื้อวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำปีนี้ซึ่งผู้มีสิทธิที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ รวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวรหื้อวันนี้ (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำปีนี้นั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๓. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินซึ่งเป็นส่วนประกอบของทรัพย์สินธุรกิจของวิสาหกิจและประกอบด้วย เรือ อากาศยาน และยานพาหนะทางถนนหรือทางรางที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ หรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการทางเรือ อากาศยาน และยานพาหนะ ทางถนนหรือทางราง เช่นเดิม จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

๔. เงินได้จากการผลได้โดยผู้มีสิทธิที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาสำหรับการจำหน่ายหุ้นที่เป็นหุ้นทุนของบริษัทซึ่งทรัพย์สินส่วนใหญ่ในทางตรงหรือทางอ้อมประกอบด้วยอสังหาริมทรัพย์ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐนั้น

๙. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินไดๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค ๑, ๒, ๓ และ ๔ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายมีถิ่นที่อยู่

ข้อ ๑๔ บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอื่นๆ ในลักษณะอิสระให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่ผู้นั้นมีอยู่เป็นปกติซึ่งฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้น ถ้าผู้ที่มีฐานประกอบการประจำเช่นว่า มีเงินได้จากเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น แต่เพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นเงินได้ของฐานประกอบการประจำนั้น

๒. คำว่า "บริการวิชาชีพ" ให้วรวมถึงโดยเฉพาะกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะ กิจกรรมการศึกษาหรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทนายความ วิศวกร สถาปนิก พันตแพทย์ และนักบัญชี

ข้อ ๑๕ บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ ๑๖, ๑๘, และ ๑๙ เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หากมีการจ้างงาน เช่นว่านั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. เมื่อมีบัญญัติของวรรค ๑ ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าเป็นไปตามเงื่อนไขทั้งหมดดังต่อไปนี้

ก) ผู้รับได้ถูกว่าจ้างอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง สำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกัน ไม่เกิน ๑๙๓ วัน ภายในระยะเวลา ๑๒ เดือนใดๆ ที่เริ่มต้นหรือสิ้นสุดในปีภาษีที่เกียวกัน และ

- ก) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดย หรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีสิทธิ์ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และ
- ก) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกลเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรห้าสูนประกอบการประจำชีวันนายจ้างมีอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง

๓. เมื่อมีบัญญัติในราชกิจจานุเบกษา ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในเรื่อง อาชีวศึกษาและยานพาหนะทางถนนหรือทางราง ที่ใช้ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศ โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญานั้น

ข้อ ๑๖ ค่าป่วยการของกรรมการ

ค่าป่วยการของกรรมการ และเงินที่ชำระอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีสิทธิ์ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะสมาชิกในคณะกรรมการอำนวยการหรือคณะกรรมการที่คล้ายคลึงใดๆ ของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีสิทธิ์ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ใน อีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๑๗ นักแสดงและนักกีฬา

๑. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบัญญัติในข้อ ๑๔ และ ๑๕ เงินได้ที่ผู้มีสิทธิ์ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะนักแสดง อาทิ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุ หรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรี หรือในฐานะนักกีฬา จากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. ในกรณีเงินได้ในส่วนของกิจกรรมส่วนบุคคลที่กระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาในฐานะเช่นว่านั้น มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬา แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น โดยไม่ต้องคำนึงถึงบัญญัติของข้อ ๗, ๑๔ และ ๑๕ เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมนั้นๆ ของนักแสดง หรือนักกีฬาได้กระทำการขึ้น

๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ของข้อนี้ จะไม่ใช้บังคับกับเงินได้ที่ได้รับจากกิจกรรม ซึ่งกระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาในรัฐผู้ทำสัญญาไว้กับรัฐหนึ่ง หรือจัดโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาไว้กับรัฐหนึ่ง ถ้าการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญานั้น หรือกิจกรรมที่จัดโดยผู้มีถิ่นที่อยู่แล้วแต่กรณี ได้รับเงินคุดหนุนส่วนใหญ่จากกองทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นของอีกรัฐหนึ่งหรือหน่วยงานที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายใดๆ ในกรณีเช่นว่า เงินได้จะเก็บภาษีได้ เฉพาะในรัฐซึ่งนักแสดง นักกีฬาหรือวิสาหกิจเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

ข้อ ๑๔

เงินบำนาญและการจ่ายเงินอื่นที่คล้ายคลึงกัน

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค ๒ ของข้อ ๑๙ เงินบำนาญและค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกันสำหรับภาระจ้างแรงงานที่ผ่านมาแล้วที่ได้จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาไว้กับรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

๒. โดยไม่คำนึงถึงบัญญัติของวรรค ๑ เงินบำนาญ และการจ่ายเงินอื่นที่จ่ายภายใต้โครงการสาธารณสุขที่เป็นส่วนหนึ่งของระบบประกันสังคมของรัฐผู้ทำสัญญาไว้กับรัฐหนึ่ง ส่วนราชการหรือองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นจะเก็บภาษีได้เฉพาะรัฐนั้น

ข้อ ๑๕

งานรัฐบาล

๑. (ก) เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันนอกเหนือจากเงินบำนาญ ที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญาไว้กับรัฐหนึ่งหรือส่วนราชการ หรือองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญาไว้กับรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดายในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการ หรือองค์กรบริหาร จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น ถ้าหากบริการนั้นได้เกิดขึ้นในรัฐนั้น และบุคคลธรรมดายผู้นั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นผู้เชิง

(๑) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ

(๒) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเพียงเพื่อมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการนั้น

๒. (ก) เงินบำนาญได้ฯที่จ่ายโดยหรือจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญาตั้งหนึ่ง หรือ ส่วนราชการ หรือองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญาตั้งหนึ่งนั้นให้แก่บุคคล ธรรมดายที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการ หรือองค์กรบริหารของรัฐนั้น และเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น
- (ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐนั้น

๓. บทบัญญัติของข้อ ๑๕, ๑๖, ๑๗ และ ๑๘ จะใช้บังคับกับเงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทน อื่นที่ มีลักษณะคล้ายคลึงกัน และเงินบำนาญที่เกี่ยวกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจที่ดำเนินการ โดยรัฐ ผู้ทำสัญญาตั้งหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ ๒๐

นักศึกษา

การจ่ายเงินให้แก่นักศึกษาหรือผู้ฝึกงานทางธุรกิจผู้ซึ่งเป็นหรือในทันทีก่อนหน้าที่จะไปเยือน รัฐผู้ทำสัญญาตั้งหนึ่งโดยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และอยู่ในรัฐที่ก่อตั้งในรัฐแรก เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการศึกษา หรือฝึกอบรม ได้วัน เพื่อความมุ่งประสงค์ในการครอบครัว การศึกษา หรือการฝึกอบรมจะไม่ถูกเก็บภาษีในรัฐนั้น โดยมีเงื่อนไขว่า การจ่ายเงินนั้นเกิดขึ้นจากแหล่ง ภายนอกรัฐนั้น

ข้อ ๒๑

ศาสตราจารย์ ครุ และนักวิจัย

๑. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นหรือในทันทีก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาตั้งหนึ่งโดยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และเป็นผู้ซึ่งได้ไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาตั้งแรกตามคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาอื่นใดที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งได้รับการรับรอง จากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในรัฐผู้ทำสัญญาตั้งแรก เป็นเวลาไม่เกินสองปี เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัย หรือ ทั้งสองประการ ณ สถาบันการศึกษา เช่นวันนั้น จะได้รับการยกเว้นภาษี ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ ก่อตั้งรัฐแรก สำหรับค่าตอบแทน จากการสอนหรือการวิจัยดังกล่าว

๒. บทบัญญัติของวรรค ๑ จะไม่ใช้บังคับกับเงินได้จากการวิจัย ถ้าการวิจัย เช่นว่ามีน้ำดี ดำเนินการโดยบุคคลธรรมดายเป็นส่วนใหญ่เพื่อประโยชน์ของเอกชนโดยเฉพาะหรือเอกชนอื่น ๆ เป็นสำคัญ

ข้อ ๒๔
เงินได้อื่น ๆ

๑. บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาไว้หนึ่งที่มิได้เกี่ยวข้องกับข้อก่อน ๆ ของอนุสัญญาไม่ว่าเกิดขึ้นที่ใด จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น

๒. บทบัญญัติของวรรค ๑ จะไม่ใช้บังคับกับเงินได้นอกเหนือจากเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งได้尼ยามไว้ในวรรค ๒ ข้อของข้อ ๖ ถ้าผู้รับเงินได้ตั้งกล่าวตนเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาไว้หนึ่งดำเนินธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งผ่านทางสถานประกอบการพาณิชย์ที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือดำเนินการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่ได้จ่ายไปนั้นมีส่วนเกี่ยวเนื่องในประกาศ สำคัญกับสถานประกอบการพาณิชย์หรือฐานประกอบการประจำเช่นนั้น ในกรณีเช่นนั้น จะใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี

ข้อ ๒๕
การขัดพาณิชย์ข้อน

๑. ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาไว้หนึ่ง ได้รับเงินได้ซึ่งตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐที่ก่อตัวถึงรัฐแยกจะยอมให้หักออกจากภาษีที่เก็บจากเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่นั้นเป็นจำนวนเท่ากับภาษีเงินได้ที่ได้ชำระในอีกรัฐหนึ่งนั้น

อย่างไรก็ตาม การหักไม่ว่าจะเป็นกรณีหนึ่งกรณีใด จะไม่เกินกว่าจำนวนภาษีเงินได้ที่ คำนวณ เนื่องจากที่จะยอมให้มีการหักดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับเงินได้ที่อาจเสียภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้น แล้วแต่กรณี

๒. ในกรณีที่ตามบทบัญญัติใดๆ ของอนุสัญญาฯ นี้ เงินได้ที่ได้รับโดยผู้มีคิณที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งได้รับยกเว้นภาษีในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม รัฐดังกล่าวอาจคำนวณจำนวนภาษีสำหรับ เงินได้ส่วนที่เหลือ โดยนำเงินได้ที่ได้รับภาษียกเว้นมารวมด้วย

ข้อ ๒๔ การไม่เลือกปฏิบัติ

๑. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาฯ นี้ จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษี อากรใดๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎหมายใดๆ ก็ได้ กับการนั้น ขันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็น ภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎหมายที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งถูกหรืออาจ ถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน

๒. บุคคลผู้ไม่มีรัฐเป็นหลักแหล่งซึ่งเป็นผู้มีคิณที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาฯ นี้ จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐ ผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎหมายใดๆ ก็ได้ กับการนั้น ขันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎหมายที่ เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของรัฐที่เกี่ยวข้องถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์ เดียวกัน

๓. ภาษีอากรที่เก็บจากสถานประกอบการทางชีวิศวกรรมกิจของรัฐผู้ทำสัญญาฯ นี้ มีอยู่ในรัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกเรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการ อนุเคราะห์น้อยกว่า ภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิศวกรรมกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ประกอบ กิจกรรมอย่างเดียวกัน

๔. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาฯ นี้ ซึ่งผู้มีคิณที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง คนเดียว หรือหลาย คนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะไม่ถูกบังคับใน รัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎหมายใดๆ ก็ได้ กับการ นั้น ขันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากร และข้อกำหนดกฎหมายที่ เกี่ยวข้องซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกถูก หรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติ ตาม

๕. บทบัญญัติของข้อนี้ จะไม่เปลี่ยนความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญาฯ นี้ ในอันที่จะยอม ให้แก่ผู้ มีคิณที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งคัดคัดหย่อนส่วนบุคคล การบริเทาภาระและการหักลดได้ฯ

เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษาซึ่งอันนี้องมาจากการเป็นผลเมือง หรือความรับผิดชอบทางครอบครัว
ซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีเด่นที่อยู่ในรัฐของตน

๖. บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับภาษาที่ครอบคลุมโดยข้อ ๒ ของอนุสัญญาดังนี้

ข้อ ๒๕
วิธีการดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

๑. ในกรณีที่ผู้มีเด่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาไว้หนึ่งพิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐ
หนึ่งหรือทั้งสองรัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนเองต้องเสียภาษีอากรโดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่ง^๓
อนุสัญญานี้ บุคคลผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจากของรัฐ ผู้ทำสัญญาที่ตนมีเด่นที่อยู่
โดยไม่ต้องคำนึงถึงทางแก้ไขที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของ รัฐแต่ละรัฐนั้น คำร้องดังกล่าวต้องยื่น^๓
ภายในเวลา ๓ ปี นับจากที่ได้รับแจ้งครั้งแรกถึงการกระทำ ที่ก่อให้เกิดการปฏิบัติทางภาษาซึ่งไม่
เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้

๒. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะ
หาทางแก้ไขที่พอดีได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนี้โดยความตกลงร่วมกันกับ
เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจากของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีข้อนี้ไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้

๓. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจากของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะต้องพยายามแก้ไขความยุ่งยาก หรือข้อ^๓
สงสัยใดๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับอนุสัญญานี้ โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่
ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกัน เพื่อขัดการเก็บภาษีข้อนี้ในกรณีใดๆ ที่ไม่ได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ด้วย

๔. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจากของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อกันโดยตรง เพื่อความมุ่งประสงค์
ให้บรรลุความตกลงกันตามความหมายในวรรคก่อนๆ นั้น

ข้อ ๒๖
การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

๑. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติตามบทบัญญัติของอนุสัญญาดังกล่าว ให้ถูกต้องตามกฎหมายภาคีภายในของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเกี่ยวกับภาคีของการที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้เท่าที่ภาคีสามารถกำหนดได้ ไม่ขัดกับอนุสัญญานี้ ข้อสนเทศดังกล่าวจะแลกเปลี่ยนโดยรัฐผู้ทำสัญญาระหว่างนี้ให้ถือว่าเป็นความลับ เช่นเดียวกับกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายภาคีภายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้ เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์กรบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมิน หรือการจัดตั้ง การบังคับหรือการดำเนินคดี หรือการซื้อขายด้วยอุทธิณูณ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาคี ที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้ บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ เช่นว่านั้น จะใช้ข้อสนเทศนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์นั้นเท่านั้น บุคคล หรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลหรือในคำวินิจฉัยที่ขาดของศาล

๒. “ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิให้แปลความหมายบทบัญญัติของวรรค ๑ เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับทั้งสองรัฐให้ต้อง

- ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยบิดเบือนไปจากกฎหมายและวิธีปฏิบัติทางการบริหารของ รัฐผู้ทำสัญญาระหว่างนี้หรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- ข) ให้ข้อสนเทศอันมิอาจดัดแปลงได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารโดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญาระหว่างนี้หรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พานิชยกรรม หรือวิชาชีพ หรือกรณีอื่นทางการค้า หรือข้อสนเทศ ซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการขัดกับนโยบายสาธารณะ(ความสงบเรียบร้อยอันดีของสาธารณะ)

ข้อ ๒๗
ผู้แทนทางการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญาฉบับนี้จะมีผลกระทำกระทั่งต่อเอกสารที่ทางการวังภูภ្នฯของตัวแทนทางการทูตหรือเจ้าหน้าที่กงสุล ตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือ ตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ ๒๘
การเริ่มใช้บังคับ

๑. รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐจะแจ้งให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบว่าได้ดำเนินการตามขั้นตอนที่กำหนดโดยกฎหมายของรัฐนั้นเพื่อทำให้อนุสัญญามีผลบังคับใช้ อนุสัญญานี้จะมีผลบังคับใช้ในวันที่แจ้ง ครั้งหนัง
๒. บทบัญญัติของอนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับ
  - ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีทักษณ์ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินได้ที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิใหม่ตั้งแต่ปีที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ และ
  - ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆสำหรับจำนวนภาษีที่เรียกเก็บในปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีใดๆที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิใหม่ตั้งแต่ปีที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ

ข้อ ๒๙
การเลิกใช้

อนุสัญญานี้จะยังคงมีผลบังคับใช้จนกว่าจะมีการยกเลิกโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐอาจยกเลิกอนุสัญญาโดยแจ้งผ่านวิถีทางการทูตเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างน้อย ๖ เดือน ก่อนวันสุดท้ายของปีปฏิใหม่เดียวที่เริ่มต้นภายหลังจากครบกำหนดห้าปีนับจากวันที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ ในกรณีเช่นนี้อนุสัญญานี้จะเป็นอันเลิก มีผลใช้บังคับ

- ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินได้ที่ได้รับในหรือหลังจากวัน
แรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากเดือนที่มีการแจ้งการนอกรถ
ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ที่น้ำ สำหรับจำนวนภาษีที่เรียกเก็บในปีภาษี
หรือรอบระยะเวลาบัญชีใดๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปี
ปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการนอกรถ

เพื่อเป็นพยานแก่กรณี ผู้ลงนามข้างต้นจึงได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องให้ลงนามใน
อนุสัญญาดังนี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับที่ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม พศศ๒๕๖๐๓ เป็น^๔
ภาษาไทย ทาง รัฐเชียน และอังกฤษ ต้นฉบับทุกฉบับใช้เป็นหลักฐานได้เท่าเทียมกัน กรณีที่มีความ
แตกต่างในการตีความ ให้ถือฉบับภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ในนามรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐทางจิกิสถาน

(นายสุรพงษ์ ติเวจกษณ์ชัยกุล)

รองนายกรัฐมนตรีและ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

(นายนาจมิดินอฟ ชาฟาราลลี มูซซิดดิโนวิช)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง